

CHUYỆN NHỮNG NGƯỜI TÊN “CHI”

Q.C

Mỗi người sinh ra có lẽ ai cũng tự hào với cái tên cúng cơm do cha mẹ đặt. Dĩ nhiên, tôi cũng rất hãnh diện khi được mang tên Quỳnh Chi, tượng trưng cho một cành quỳnh, loài hoa xương rồng thanh tao chỉ nở một đêm duy nhất rồi tàn. Chẳng thế mà Trịnh Công Sơn cũng từng phổ nhạc ca khúc Quỳnh Hương : *“Ta mang cho em một đóa quỳnh, quỳnh thơm hay môi em thơm. Em mang cho ta một chút tình, nụ cười khúc khích trên lưng....”* Thật lãng mạn và thơ mộng biết bao! Nhưng oái ăm thay, đời tôi lại phải gặp nhiều cảnh trở trêu do chính cái tên này gây ra.

Tiếng Việt chúng ta vốn phong phú. Nó còn bao la hơn khi chúng ta nhập cảng thêm nhiều từ gốc Hán. Chắc có lẽ các bạn còn nhớ năm xưa Lê Quý Đôn phải dẹp bằng quảng cáo trước biệt thự của ông ta chỉ vì một chữ “chi” nhỏ nhoi. Một thiên tài như vậy mà còn gặp rắc rối, huống hồ gì kẻ phàm phu tục tử như tôi. Thế mới rõ khổ, tôi biết cảnh giác thì toàn sự đã rồi.

Tôi còn nhớ thuở đi học, mấy buổi đầu năm không ai biết ai, thầy cô cũng chưa thuộc tên học sinh. Tuần thứ nhất trôi qua êm đẹp vì chỉ học bài mới. Tuần thứ nhì, bọn học trò lo gạo bài thật kĩ để lỡ bị kêu thì thầy cô sẽ có ấn tượng ban đầu tốt đẹp một chút. Riêng tôi, tôi cứ bình tĩnh, thông thả, tại vì “học nhiều quên nhiều, học ít quên ít, khỏi học khỏi quên”, tôi cứ lấy câu châm ngôn đó làm tâm huyết mà hành động.

Hôm ấy là một ngày nắng nhat, ngoài trời gió thu hiu hiu thổi, tức cảnh sinh tình, tôi bỗng nao nao chạnh lòng thấy buồn...ngủ. Lại rơi trúng tiết Vãn vào giữa trưa, nhằm “tiến sĩ gây mê” không cần thuốc thứ thiệt, cho nên, để thoát cảnh dọa dầy giữa chốn dương trần tăm tối, tôi quyết định tạm thời thăng thiên trong giây lát. Bỗng nhiên, tôi gặp một ngôi sao lạ xuất hiện cản đường đang bay với tốc độ vũ bão về phía tôi. Chuẩn bị sẵn sàng tư thế lách mình thì.... bộp.... hình như tôi định sai hướng thì phải. Không, nói chính xác hơn là thầy giáo đã định trúng hướng tôi. Tôi tự nhủ, thế là kì này đụng nhằm sao quả tạ chính hiệu con nai vàng rồi. Thầy chỉ ...cười ruồi rất ư tình tứ, nhẹ nhàng phán gọn lỏn: “Lên trả bài!” Tôi đành lập cập xách tập lên bảng đứng. Các bạn biết đấy, khi từ không gian ngoài vũ trụ mà chạm phải bầu khí quyển trái đất đột ngột thì nguy hiểm đến thế nào, cho nên tôi bị rút từ “trên” xuống, chưa kịp hoàn hồn, tình hình cũng gay cấn không kém. Thầy chậm rãi hỏi :

-Em tên chi ?

Tưởng câu gì, câu này....dễ ẹt, nhắm mắt tôi cũng trả lời được

-Thưa thầy, em tên Chi.

Nghĩ là trót lọt câu thứ nhất, vì “đầu xuôi đuôi lọt” mà ỉ, tôi yên chí cười thầm.

-Hả ? Thầy hỏi em tên chi ?

Chà, hơi gay nhỉ. Chắc là hồi nãy tôi nói thầy nghe không rõ chẳng ? Tôi lặp lại rõ to :

-Thưa thầy, em tên Chi.

Tôi cố gắng nhấn mạnh, lên giọng cao cao để thêm phần khí thế và nếu thầy có gặp trục trặc gì đó khi nghe thì mọi thứ sẽ rõ ràng hơn. Nhưng không, sắc mặt thầy đang từ từ chuyển sang đỏ, thầy gằn giọng :

-Thầy không thích đùa giỡn. Thầy hỏi lại, em tên chi ?

Trời đất ơi, lần này là tôi run thật rồi. Tôi chỉ còn cách mếu máo :

-Dạ thưa thầy, em tên là Quỳnh Chi ạ.

-À !

Thầy thở phào nhẹ nhõm trong khi cục nghẹn vẫn còn nặng trĩu trong cổ họng tôi. Thầy lướt mắt trên sổ điểm, rồi như tìm ra một phát minh to lớn, thầy gật gù ra về hài lòng :

-À, xin lỗi, thầy hiểu nhầm. Bây giờ em hãy đọc cho thầy nghe một đoạn trong Bình Ngô Đại Cáo nói lên khí thế chiến thắng lẫy lừng của cha ông ta.

Từ nhỏ đến lớn, đó là bữa đầu tiên tôi phát hiện tôi bịđau tim. Nó cứ đập bình bình liên hồi như trống trận cổ vũ “chiến thắng lẫy lừng” vậy. Tuy ra trận khí thế hùng hổ là thế, nhưng không hiểu có bị gian tặc hay nhận hồi lộ hay không mà tôi lại lằm lằm giữa quân ta và kẻ thù một cách khá ngọan mục. Tăng hăng lấy giọng, ra vẻ tự tin, tôi hăm hở đọc :

*“Đánh một trận giặc không kinh ngạc
Đánh hai trận tan tác quân ta ...”*

Chưa kịp nghe thêm đôi điều hào hùng nào khác, thầy đã cất giọng :

-Thôi đủ rồi. Về chỗ.

Và thầy cũng hào phóng tặng thêm cho tôi một cây gậy rõ to phòng khi “giặc đến nhà đàn bà cũng đánh”.

Nói chung từ bữa ấy, tiếng tăm “chiến đấu” của tôi lẫy lừng hẳn. Kể ra làm ma mới mà được biết đến nhanh chóng như vậy kể cũng oai lắm. Nhưng từ đó, gặp tôi là bọn bạn lại “niềm nở” hỏi : “Bạn tên chi ?” Không cam chịu để tụi bạn nắm đầu quay như dế như vậy, sau 3 ngày 5 tiếng 27 phút, tôi đã ráng nặn óc nghĩ ra một kể (dù óc tôi thì không có gì để nặn cả) chỉ ít cũng phải ngang ngửa Không Minh thuở nào. Bây giờ, nếu có ai hỏi: “Bạn tên chi ?” , tôi sẽ hé miệng....cười, vừa đủ bí hiểm để làm “rúng động” đôi phương trước :

-Tôi tên Chi. Chi là danh từ riêng.

Nếu tên nào giờ mừng cũ hỏi tiếp, tôi sẽ diễm nhiên hỏi lại :

-Thế bạn có học Ngữ Pháp tiếng Việt về danh từ riêng chưa ?

Bài Ngữ pháp ấy đã được xoi tái từ thuở cấp 1, cho nên tôi biết tụi nó sẽ chẳng thể nói không. Kể ra thì kể ấy đã giúp tôi tránh khỏi những cuộc phỏng vấn bất dĩ. Tôi không còn lo lắng khi có ai đó hỏi tên tôi nữa.

Tưởng được yên thân, nào ngờ trò đời trắc trở khó lường. Một hôm, đang mơ màng trên lan can nhìn sân trường giờ ra chơi, bỗng nhiên không hẹn mà tới năm bảy đứa tùm lại xung quanh, đứa nắn tay răng rắc, kẻ giựt tóc thỉnh thỉnh, người đá chân cộp cộp. Tôi đau điếng người, tức tối gất âm lên :

- Làm cái gì kì vậy ?

Tôi nhớ tôi chưa kịp truyền bí kíp làm về mặt giả nai ngây thơ vô... số tội của tôi, mà sao tụi nó bắt chước hết bài bản, rất ư trong trắng...trợn :

- Đâu có! Minh nghe ông bà ta có câu “nhũn như con chi chi”, mình và các bạn chỉ muốn kiểm xem có đúng không thôi. Ai ngờ, “con chi chi” lại cứng như cục gạch vậy đó!

Tôi chẳng biết nói gì nữa. Tôi cũng không ngờ Việt Nam lại xuất hiện nhiều “nhà kiểm tra” năng nổ như vậy. Ông bà ta cũng có câu “Một nhiều nhin, chín điều lành”. Chả phải vì tôi sợ tụi nó đâu (mà kể ra tụi nó cũng đông thật), tôi chỉ muốn chờ thân thể tàn tạ của tôi có thời gian lành lặn lại thôi. Quân tử trả thù, ...ngàn năm chưa muộn mà! (lúc đó mong là tôi còn sống để trả thù). Cho nên tôi quyết định ngâm bồ hòn làm ngọt, lặng lẽ ra đi không lời từ biệt. Thấy tôi không phản ứng gì, trò chơi này nhanh chóng được dẹp qua một bên ngay bữa đó. Thật hú vía !

Nếu ai gây với bạn thì bạn có thể có lí do chính đáng mà ...gây lại, đúng không ? Nhưng khi đối phương chơi trò “ai biết đây là đâu” thì bạn biết tìm ai mà trút giận bây giờ? Dẹp mọi trò bạo lực ngoài lớp, tụi bạn dạo này nâng cấp, chỉ chơi toàn võ mồm. “Quân tử động ngôn không động thủ”. Cho nên chúng bạn cứ diễm nhiên mà gọi: “Chi sắc chí”, “Chi chanh chua chuối chất”. Đáng tiếc thay, không ai gọi tôi là “Chi chăm chỉ” cả. Hay đang ngồi trong lớp, tôi giựt phất người vì ai gọi : “Chi!”. Khi quay lại, tôi chỉ thấy lũ bạn đang cười nhả nhả : “Không, mình chỉ hỏi nhỏ bạn ‘để làm gì’ thôi mà!”. Từ điển Việt Nam đâu có thiếu từ đến nỗi cứ phải lấy tên tôi ra gọi thế nhỉ. Tôi cũng không hiểu tụi này học đâu sách Lí Do, để bữa nào tôi phải mượn về nghiên cứu nghiền ngẫm mới được.

Bạn nghĩ rằng mọi thứ có thể chấm dứt được rồi ư ? Ôi giờ, nếu thế thì còn gì để nói nữa ! Lần này, cái tên quả thật hành hạ tôi thật đau đớn không thể tả xiết.

Ngày xưa, chuyện Trương Chi đã làm rơi lệ không biết bao người. Ngày nay, chuyện Chương-Chi thành trò cười cho không biết bao nhiêu kẻ. Số là tên lớp trưởng của tôi tên Chương, vì tôi nhận trách nhiệm làm đại phát thanh vô điều kiện cho lớp, thấy rõ được tầm quan trọng của tôi nên cô cũng sẵn sàng xếp tôi ngồi cạnh hắn để tiện bề kiểm duyệt. Thuở ấy chưa có “Fire wall” như bây giờ nên tôi chả có gì phải lo lắng, vẫn phát tin đều đặn. Tớ ấy à, tớ thì chẳng ưa gì tên lớp trưởng, vì vậy những cuộc cãi nhau “long bàn lở ghề” giữa đại phát thanh và trạm kiểm duyệt cứ liên hồi diễn ra như cơm bữa. Nhờ nhan sắc lộng lẫy nổi tiếng của Trương Chi thuở nào mà chúng tôi nghiêm nhiên hưởng soái, được gán ghép là “cặp trai gái xấu nhất lớp”. Thế có oan uổng không cơ chứ ? Tôi mà phải bị cặp đôi với tên lớp trưởng đáng ghét đó ư ? Không thể nào ! Bạn có bao giờ mang tai tiếng cặp với một người mà bạn không ưa chưa ? Người ta bảo : “Hãy yêu lấy kẻ thù của bạn, điều đó sẽ làm bạn phát điên lên”. Riêng tôi, dù mới là tiếng đồn thôi cũng làm tôi điên mất rồi, nói chi là áp dụng cái câu ranh ngôn khùng khiếp kia. Thế nên tôi đành chịu đấm ăn xôi, ngâm ngùi tạm đình công phát tin, giải nghệ

trong một thời gian, và do sự cạnh tranh gay gắt của thị trường thời mở cửa, một hãng khác nhanh chóng lọt vào tầm ngắm của cô, và dĩ nhiên được mời thay thế chỗ ngồi danh dự cạnh đài kiểm duyệt. Tôi may mắn thoát nạn thêm lần nữa...

...Ngày tháng dần trôi, những câu chuyện về cái tên tôi nhiều đến mức tôi không thể viết nổi nữa. Rồi mọi người cũng quen thói thắc mắc hay trêu ghẹo “kẻ tên Chi” nữa. Cái tên tôi tạm thời lắng đọng vào quá khứ...

Dù sao, “huyền thoại về những người tên Chi” cũng một thời vang bóng, thế nên tôi mới quyết chí ghi thành một cuốn tiểu sử cho nó, chờ sau này lớn lên đi xuất bản kiếm tiền mua chút cơm cháo. Chắc các bạn sẽ sẵn lòng ủng hộ tôi chứ ?!